

Неделя на Всички светии с патриаршеска литургия в с. Мрамор

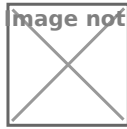

image not found or type unknown

На 15 юни – Първа Неделя след Петдесетница – на Всички светии, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил отслужи божествена Литургия в храма „Всех Святих“, с. Мрамор.

В съслужение бяха Негово Високопреподобие архимандрит Йоан – протосингел на Софийската света митрополия, протойерей Йоан Маджуров, протойерей Живко Лозанов, свещеник Мариян Попкирилов – председател на храма, свещеник Стоян Тодоров и протодякон Иван Петков.

Песнопенията бяха изпълнени от Марио Стоименов и Божидар Янъков.

В края на богослужението бяха осветени хлебни предложения за благословение на вярващите.

Словото на Негово Светейшество бе посветено на значението от изпращането на Светия Дух за живота на вярващия и неговото освещаване чрез Христово подражателно носене на личния кръст:

„Начинът, по който Господ е предвидял да ни избави от смъртоносното действие на греха, е чрез Своето Въплъщение, страдания, Кръстна смърт и Възкресение, възлизане на небесата, но и изпращането на Светия Дух. Господ ни казва: Огън дойдох да туря на земята, и колко бих желал да беше вече пламнал! (Лук. 12:49) – това е огънят, който Бог изпрати на Петдесетница – Светият Дух, Който се раздели във вид на огнени езици, застана над всеки един от апостолите. Голяма промяна настъпи у тях след това събитие, вътрешна промяна, вътрешно обновление. Това е пълното Божие откровение.

Сам Бог, Творецът на небето и на земята, е предназначил да обитава в нас и именно чрез изпращането на Светия Дух се случва това. Господ Иисус Христос стана човек, понесе болестите ни, излекува немощите ни, страда за нас, за да ни изпрати Светия Дух, чрез Когото човешкото естество се обновява.

След Петдесетница светът действително се изпълни със святост. Има светии от всички народи по земята. До идването на Христос и праведниците са били лишени от спасение. Свети апостол Павел изброява старозаветните пророци – свети пророк Илия бил взет жив на небето, свети пророк Моисей говорил лице в лице с Бога, свети пророк Елисей извършил дивни чудеса – и у тях явно проличавала Божията сила – но свети апостол Павел казва: И всички тия, макар и да бяха засвидетелствани чрез вярата, не получиха обещаното, защото Бог предвиди за нас нещо по-добро, та без нас да не постигнат съвършенство (Евр.11:39-40). Дори апостолите, които бяха с Господа три години и се утвърдиха във вярата, че това е Синът Човечески – без идването на Светия Дух също не биха постигнали съвършенството, заповядано ни от Господа: бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец (Мат. 5:48).

Може ли човек да бъде съвършен без Божията помощ – нима имаме премъдростта да знаем как Господ е сътворил всичко? Ето колко са ограничени нашите сили. Но Бог е знаел и това, че ще ни изпрати Своя Дух. И с божествената сила, с благодатта на Светия Дух, за нас вече всичко е възможно (срв. Мат. 19:26) – за нас става възможно да бъдем подобни на Бога.

В какво се състои това подобие? Когато двамата Зеведееви синове – Иаков и Иоан, искали да седнат единият – отдясно, а другият – от ляво на Христос, когато дойде в силата и славата Си, Господ им каза: не знаете, какво искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз ще пия, или да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам? Те Му отговорят: можем (Мат. 20:22). Ето това е Кръстът, за който Господ Иисус Христос говори: който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва (Марк 8:34), т.е. това, което сме видели у Него, начина Му на живота – бидейки Бог, стана Човек, смири се дотолкова, че на Тайната вечеря уми нозете на учениците и още им бе казал: който иска да бъде пръв, нека бъде най-последен от всички и на всички слуга (Марк 9:35) – това е кръстът на християните; не осъждай, възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и

ближния си като себе си (Лука 10:27).

Когато се стараем да подражаваме на Христовата любов, ние се уподобяваме на Бога. Не в друго, не в измислени, високопарни неща, не както индийските факири левитират в медитация, издигат се над земята, преместват предмети с мисълта си или правят някакви други чудеса, които са бесовски явления. Свети апостол Павел казва: дори да имам такава вяра, че планини да мога да премествам, ако любов нямам – нищо не съм; тялото си да предам на изгаряне, такава силна вяра и ревност към Бога да имам, ако любов нямам, нищо не ме ползва (срв. 1 Кор. 13).

Бог ни изпрати Светия Дух, за да може със Своята благодатна сила да ни даде мъжество да виждаме греховете си. Да размислим колко често не искаме да признаем в съвестта си неща, които сме сбъркали; дотолкова сме навикнали с лъжата, с лицемерието, че дори когато вършим нещо нередно, искаме да го замаскираме, искаме нашият образ в очите ни да бъде по-добър, отколкото е. Но когато застанем пред съвестта си и кажем „Мога ли да живея с това, което извърших, така ли ми показва Бог?“, то Дух Светий, Който е Духът на Истината, ще ни даде сили да се разграничим от греха, да се изповядаме, да потърсим от Бога милост и прошка, сили да се променим. Благодатта на Светия Дух започва да действа, когато решим да живеем с Истината.

Баща на лъжата е дяволът (срв. Йоан 8:44). Ако държим в себе си измамата и лъжата, чии чеда ще сме? Какво ни полза тогава, че сме повярвали в Господ Иисус Христос? Тогава се случва онова, за което Господ каза: който не взема кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене (Мат. 10:38). Носим името християни, но живеем, както си искаме, нямаме молитва, милосърдие, покаяние. Цяла година не влизаме в храма освен на Великден и на Рождество. Носим името християни, но не сме взели кръста си, не вървим след Христос. Защото ако нашият Бог ни е показал как е живял и ние не се съобразяваме с това, а мислим, че знаем повече, не ни е нужно да правим това, което Господ ни е казал – то ние сме повярвали в идолът „Аз“.

Казваме си: „Няма защо да идваме в църква, Бог е навсякъде, навсякъде може да се помоля, защо трябва да ходя на църква, аз и на иконата мога да се изповядам, Господ чува“, а Христос е дал власт на апостолите: приемоте Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат (Йоан 20:22-23), и още: каквото свържете на земята, ще бъде свързано на небето; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небето (Мат. 18:18). Казваме още: „няма защо да се кая,

нямам грехове“, а свети Йоан Богослов свидетелства: ако кажем, че нямаме грях, себе си мамим, и истината не е в нас (1 Йоан 1:8), то правим Бога лъжец“.

Патриарх Даниил обърна внимание и на значението от благочестието за съхраняване на националното съзнание и неговите устои:

„Днес, в ежедневието, така силни са политическите страсти, например – за еврото и за лева. Без да коментираме това – не сме икономисти или политици, но ако умрем в греховете си, какво ще ни ползва паричната система, с която ще живеем? Вижте как се измества основното, което трябва да ни занимава. Господ казва: първом търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това ще ви се придаде (Мат. 6:33) и още: никой не може да слугува на двама господари... не можете да служите на Бога и на мамона (Мат. 6:24). Ако мислим, че бидейки роби на греховете, стоейки далеч от Бога, загубили свободата си в Христос, ще умеем да опазим суверенитета си, лъжем се най-дълбоко.

Статистиката говори, че 40% от браковете – тези, които се венчават, се развеждат почти на първата година, т.е. четиредесет процента не можем да общуваме един с друг, с най-близкия човек, с когото сме избрали да живеем. За какъв суверенитет говорим, когато на нас не може да ни е добре, ако не е според нашата воля – защото хората затова се разделят най-често – изневери, караници; идват първите изпитания на любовта и човеците се разделят. Ако в брака, в семейството, двама души не могат да опазят любовта си, то как ще опазим държавата си, братя и сестри? Когато не ти е мило за децата ти, правиш безобразия, ходиш насам-натам и оставяш децата си – как ще кажеш, че ще си опазиш държавата?

Докато не се върнем във вярата, докато не започнем да се каем, докато не обикнем Бога, докато не се смирим пред Него и кажем „Господи, Твои сме, от Тебе е нашето спасение“, докато нямаме здрави семейства, докато не започнем да държим на думата си, не станем честни и отговорни за това, което вършим – не ще можем да запазим суверенитета си, ние сме се продали на греха и следващото нещо е закономерно следствие“.

В края на словото си Негово Светейшество сподели:

„Да осъзнаем каква велика Божия милост сме получили. Бог ни е дал Богосиновство, да бъдем синове Божии, подобни Нему по благодат. От това нещо по-голямо няма. Но дяволът открадва това от умовете и ние не

разбираме какво съкровище ни е дадено, оставяме го и търсим в живота си какви ли не празни неща, вместо да се утвърждаваме в молитвата, в съпругеска вяност, в добродетелите, като знаем, че по този начин придобиваме Дух Светий. Нашата душа се изпълва с благодатта на Светия Дух и тогава виждаме, че Бог е Благ, защото излива в нас Своята благодат; че Бог е Мир, защото излива в нас Своя мир. Свети апостол Павел изброява плодовете на Светия Дух: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяра, кротост, въздържание (Гал. 5:22-23). Към това да се стремим, да придобиваме тези добродетели, чрез тях се вселява Дух Светий в нашите души. Така се извършва освещаването на душите и телата ни.

По този път се вървели светиите. Днес, когато кажем „светии“, мислим, че това е невъзможно за нас. Но това не са минали времена – Иисус Христос е същият вчера, и днес, и во веки (Евр. 13:8), благодатта на Светия Дух е същата, Дух Светий е Същият, не е отслабнала силата Му. Какво се е променило – дошло е нашето неверие. Светиите са имали вярата, а нас неверието ни оборва. Не знаем, че сме получили благодатта – вижте колко далече сме от просветата! И се противим, не искаме да вкараме вероучение в училищата. Но нека децата чуят, да знаят какво сме получили и как реално може да се извършва нашето освещение. Това е съзнателен процес, за християните това е централно нещо – каквото и да правим, с каквато и работа да се занимаваме, основното е да пазим благодатта на Светия Дух – да не се скланяме към кражба, към лъжа, да не предаваме упованието си в Бога, при каквито и да е обстоятелства.

Нека се зарадваме за великата милост, която сме получили. Това е израз на Божията любов. Бог обича всеки един от нас. В каквото и състояние да сме, Той вижда – и бедни, и богати, и учени, и не толкова учени хора, Божията любов снизхожда до всеки човек, всеки един от нас Му е мил, Той се е разпнал, дал Си е живота за нас. Как няма да ни подари всичко?“

Председателят на църковното настоятелство при храма изказа благодарност на Негово Светейшество за посещението и отслужването на светата Литургия за празника на храма, който чества 136 години от своето освещаване. В израз на синовна обич той поднесе на патриарх Даниил подарък – икона диптих с образите на Господ Иисус Христос и Пресвета Богородица.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Пламен Михайлов

PAM1706

Image not found or type unknown

bg-patriarshia.bg